

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3966/2020
03.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца „Агротренд“ д.о.о. Кисач, чији је пуномоћник Никола Шијан, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Голубовић, адвокат из ..., ради раскида уговора и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 338/2020 од 04.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 338/2020 од 04.02.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 338/2020 од 04.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 10439/2018 од 26.09.2019. године тужбени захтев је делимично усвојен, раскинут је уговор о заједничкој производњи ... рода 2007. број ... од 10.02.2007. године, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 128.753,83 динара, са законском затезном каматом од 01.11.2007. године до исплате, тужбени захтев преко досуђеног до траженог износа од 163.463,11 динара је одбијен, као неоснован, и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.352,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Истовремено је одбијен, као неоснован, евентуални тужбени захтев да се утврди да је раскинут уговор о заједничкој производњи ... рода 2007. бр. ... од 10.02.2007. године и да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 163.463,11 динара, са законском затезном каматом од 01.11.2007. године до исплате и да му накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 338/2020 од 04.02.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у

првостепеној пресуди, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 99.530,00 динара, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко наведеног износа до износа досуђеног првостепеном пресудом одбијен као неоснован, а у преосталом делу жалба тужене одбијена, као неоснована, и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из чл. 124, 125, 126. и 132. Закона о облигационим односима раскинут је уговор о заједничкој производњи ... закључен 10.02.2007. године између парничних странака, јер тужена није испунила своју обавезу према тужиоцу, односно није му предала уговором преузету одређену количину ... која јој је била исплаћена на име датог аванса, а одређена анексима уз уговор и обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету коју је тужилац због неиспуњења уговора претпео, у износу утврђеном из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке. Тужена је током поступка оспоравала да се на анексима уговора и налозима магацину налази њен својеручни потпис, али је током поступка одустала од извођења предложеног доказа графолошким вештачењем, на који начин применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП није доказала чињенице услед којих би тужиочево право евентуално престало да постоји.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Тужена није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице ће на основу члана 231. став 1. ЗПП, применити правила о терету доказивања. Странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остварење права, ако законом није другачије прописано (став 2). Тужилац је то учинио, изношењем оних чињеница које је био у могућности да изнесе и предлагањем доказа којима се чињенице од значаја за основаност тужбеног захтева утврђују, па је због тога на туженој, као странци која оспорава постојање тог права, терет доказивања чињенице

која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, у смислу става 3. истог члана.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима о споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.10.2008. године и у њој је као вредност предмета спора означен износ од 124.543,55 динара. Поднеском од 08.08.2019. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 163.463,11 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 26.09.2019. године. Другостепена пресуда донета је 04.02.2020. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у ком вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

Сходно изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић